

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: HVEDEDYNGER

Citation: Claussen, Sophus: "HVEDEDYNGER", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen09val-shoot-workid66914/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger

HVEDEDYNGER

Ene den, der eiskede Sahara,
kan faa Hjerteslusen til at aabnes
i en Afmagtslængsel, halvt en Almagt,
som gør døde Ørknens Goldhed
til en rig, uoverskuelig Hvededyng
– dette Sandhav, som har drukket Ørknens Sole.

Hvededynger er fornyet Liv.
Hvert et Nu formeres dets Beviser.
I Mangfoldighed gentagne Livmirakler
taler til hinanden om det skete.

Ved du ikke, at du bærer Hvededynger
paa din Nakke – at hver Time slynger
Tankekorn og Kim af tændte Længsler til dig.
Søde Dufte af en Evighed, som vaagner,
og du skylder Verden denne Lykke,
disse Dynger af et Stof i dig,
som du har modnet.

Dine Tanker er beredte, Mennesket kun sover.
Alle Græsstraa er beredte,
alle Døgnes fireogtyve Timer er paa Færde i sin Albevidstheds
Lunge,

du kun drømmer.
Dine Tanker er fordømte til at gaa i Kreds omkring dig
og belure dig aarvaagent,
hvad du tænker inderst inde.

Hvorfor maa de ikke flyve,

fulde af Anen, frihedsdrukne,
sige hvad de tænker selv,
som et Sandkorn i Sahara gløder alle Græsstraa.

Er du mere vis end Træet, Træet inde dybt i Skoven?
følede en Pagt af Væsner rundt om, under sig og oven.
Mon ej Træet dybt i Skoven kan fornemme
hele Skovens Væsen?

Tror du ikke Skoven saa dig med de tusind tavse Grene,
skønt du troede dig alene,
mens mit Øje hviled paa dig?
Tror du Træet intet aner,
tror du ikke Skoven tænker?

Hele Skoven, omend lydløs,
er saa vaagen, er saa lydhør.

Ser du Solen midt i Verdensrummet,
dansende imellem Kloder,
rød og gylden over dybblaa Afgrundsfloder
i en Pragt af Glans, som hilses af en Fugletrille –?

Hvie en Aand, som ordner og er Pragtens Kilde,
hvis en Søn af Jorden og Jehova vilde,
for hvert Dyr i Reden, for hver Bæk, som rinder,
for de blaa Kærminder, for hver jordfødt Farve,
er der Pagt, som binder, Krig, som vi maa arve.
Hele Skoven husker mig, jeg husker Skoven.

Lad dem løbe, løbe, dine Tanker,
strefjende med alle andre,
talende med alle Tunger,
og saa møder du en Dag din Skaber,
af hvis Fingre rørt du selv har Kraften til samle eller sprede
i en nyskabt Muld den gyldne Hvede.